

МОМЧЕТО И ВЪТЪРЪТЪ.

Народна приказка.

I.

Една жена казала на момчето си:

— Вземи, сине, тавата, та иди въ избата. Донеси ми брашно да мѣся хлѣбъ.

Момчето взело тавата и отишло въ избата. Гребнало брашно. Излѣзло на двора.

Духналъ вѣтъръ — разпилѣлъ брашното.

Върнало се момчето въ избата. Напълнило тавата. Излѣзло пакъ на двора. Духналъ вѣтърътъ. Разпилѣлъ пакъ брашното.

— Нѣма да е по твоята, лудко! — извикало момчето и влѣзло пакъ въ избата. Гребнало брашно. Излѣзло на двора. Духналъ пакъ вѣтърътъ. Не останало нищо въ тавата.

Захвърлило я момчето. Тръгнало да дири вѣтъра. Вървѣло, вървѣло — стигнало го.

— Ей, вѣтре!

— Какво?

— Дай ми брашното, дето го разпилѣ!

— Бре момче, вѣтъръ брашно държи ли? Но шомъ си дошло чакъ тука, нѣма да те върна съ празни ржце. Вземи тази кърпичка. Като ѝ кажешъ: „Кърпичке, дай да ямъ!“ — тя сама се постила. Каквото ядене поискашъ, тозчасъ ще се яви предъ тебе!

Взело момчето кърпичката. Тръгнало си. Върви и си мисли: „Право ли казва вѣтърътъ? Лъжи ли ме? Чакай да опитамъ кърпичката“.

Постлало я и рекло: „Кърпичке, дай да ямъ медъ и масло!“ Изведнажъ върху кърпичката се наредили златни блюда съ медъ и масло. Момчето поискало и друго ядене. Каквото пожелало, веднага се явило предъ него.